

مرگ هنر اختناق، در آزادی

بر صحنه تئاتر های این ملک بود رانمی-
توان فراموش کرد یا آنچه قصه و شعر
که روح و درون زندگی ما را با خود داشت.
باد آن روز هایی که به هر شاعری من-
رسیدیم مدعی بود دست کم یکی دو کتاب
شعر در بخش سانسور مملکت دارد و
بازیگری که می نالید و می گفت نمی تواند
آنچه می خواهد بر صحنه نشان دهد .
به همین ترتیب بود که همه از خفقان و
فشار های حاکم بین هنر ، و هنرمند می-
نالیدند و آنرا مانع از شکوفاتی های ذهنستان
می دانستند .
به حال امروز ورق برگشته است، یا
بهتر بگوییم چند ساعت است که اوضاع
تفیر کرده و از تشكیلات عظیم و پیچیده
سانسور خبری نیست . نه گوئیم آزادی .

● آیا می توان خلاقیت را برای مدتی، و
صرفا بدلیل آنکه حالا وقت پرداختن ؟،
سیاست است متوقف کرد ؟

کارکانون نویسنده‌گان ایران در ماههای
گذشته فقط به انتشار اعلامیه، بیانیه و
اطلاعیه محدود شده است.

تلخ است اما باید پذیرفت که گفیت

چگونگی و علت وجودی هنر پیش از انقلاب که تاکه بسیار هم درخشنان بوده است تنها بدلیل همان سانسور واختناق وجود حاکم بر جامعه بود. زمانی که یک کلام ارزش یک زندگی را داشت و یک حرکت کوچک، نفسی بود که همه می گشیدند. امروزچه تاسفی می خورد هنرمندانه می بیند هرچه بگوشد نمی تواند چیزی بیافریند که ترازوی عظیم خیابانها آزادی حفاظت نکشد.

دوراست که اگر روزی دلمشغول سیاست شدیم چشم‌های هنر می خشکد؟ و یا خلاقیت عاو آفرینشگری هارا می توان برای هر تی و صرفًا بدلیل آنکه حالا وقت پرداختن به سیاست است متوقف گرد؟ البته این نکته را نیز بیفزاییم که آزادی و شکوفاتی مطبوعات چه از نظر کثرت تعداد عنوان و چه از بابت سهل ترین و ساده ترین وسیله پخش فکر و نظر و چه

اگر این برنامه کوتاه‌مدت بود گمبود امکانات

با این برنامه نه تنها در زمینه درمانی
نمودت مطرح شده است.

به روستایان خدمتی بیش از طرح قبلی
ارائه نخواهد شد بلکه این توهمندی نابجا
ایجاد می‌شود که مملکت احتیاج به تربیت
پزشک ندارد چه با کمبود ۹۰۰۰ پزشک
از طریق سالیانه ۷۵۰ نفر که ظرفیت فعلی
دانشگاه‌های پزشکی کشور است ظرفده
تا دوزاده سال می‌توان به خدمات حداقل
موعود در ده سال بعد رسید. ولی جالب
اینچاست که گروه کم درآمد شهری به
خصوصی در شهرهای بزرگ کم و بیش این
حداقل را دارد و روستایان هم که از پنج
اوقات پزشک در درمانگاه بهره‌مند نمی‌شوند
که برای این اساس تقریباً برای هر ۱۰ تا ۱۲ هزار نفر روستائی یک پزشک بخدمت
درمان سرتاسری مشغول خواهد شد و یقین
بهرورز پامخگو خواهد بود و ۲۰ درصد
مراجعات را پزشک و فضمناپذشک فقط از وقت خود
را صرف درمان بیماران معروفی شده می‌
کند.

طرح پیشنهادی وزارت بهداشت ترجمه روش تندرستی، انگلستان است

ناگوار را متلادر مورد واکسیناسیون وغیره را امری عادی تلقی کرد ولی بهورزی که صلاحیت پزشکی ندارد چگونه می‌تواند ۸۵ درصد از مراجعین را پذیرا باشد. اگر قبول کنیم که هرگو و میری هم دار اسر اشتباہ این افراد پیش نماید چه موارد پزشکی را این اشخاص میتوانند جوابگو باشند. براساس همین برنامه است که برای برنامه حداقل تندرستی فقط ۲۴۰۰۰ پزشک مورد نیاز وزارت بهداشت بجز استیمه باشد چون در واقع خدمات پزشکی به روسستانیان داده نمی‌شود و این فکر پذیرفته شده که روسستانی درجه دو است و باید به بهورز مراجعه کند و شهری به پزشک.

برخلاف آنچه تصویر می کردیم کارنامه هنر در ایران ، بعد از انقلاب اخیر ، یعنی در نیش های گذشته بسیار حقیر و ضعیف از ادب درآمده ، و در لابلای اتفاق ها و هیجان- خای حاکم بر جامعه معحو شده است . اکالری دای نقاشی کسد شده اند ، تئاترها رونق ، فیلمسازان چشمی هنرستان خشکیده و در پیشه ادب ، ادبی خاموش شده اند . گویی شعر و داستان و نمایشنامه دیگر رسالتی ندارد . اگر بپرسیم چرا ؟ نیز بی تردیدتا شخصیتین پاسخ این پرسش را در دگرگونی هایی خواهند دانست که روح داده ، یعنی قدرت حاکم فعلی حمایت کافی از هنر و هنرمند نمی کند . ضمن بدیرفتن این مساله که هر قدرت و حکومتی که داعیه آزادی خواهد داده وظیفه

آیا می تو ان خلا قیمت
صرف ا بد لیل آن که حا
سیاست است هم تو قف
حکایت از رویداد های فرهنگی و هنری
و کارگزاران آن است باید آن سوی قضیه
را نیز در نظر گرفته که واقعیت آن متاسفانه
نکته تلخ و یاس آوری است .
در بیست و پنج سال گذشته هنرمندان
ایران چه کسانی بودند ؟ بار هنرشنان چه
بود ؟ ادعا های شان چه بود ؟ او خواست -
هایشان در رابطه با اجتماع ، مردم و
تفکرشنان !

یک دسته هنرمندانی بودند که هنر شمان برای گروهی خاص و گوچک بوجود آمد و همیشه در همان دایره پیش ساخته بزرگی داشتند. نظری نفاسانی که قابل های «شیک» می ساختند، در گالری های «شیک» نمایش می دادند و به آدمهای «شیک» هم می فروختند. از این دست هنرمندان در تمام بخش های هنری داشتیم و متاسفانه زیاد هم داشتیم چون بازار بر رونقی بود. در تئاتر، در سینما، در مجسمه سازی و حتی در ادبیات.. اما دسته دیگری هم بودند که آثار مردمی می ساختند، حرفهای مردم می گفتند و سنت از درد ها و رنج های مردم می گرفتند و سنت از لایق به سینه هی زدند. همین ها بودند که گل هی گردند و مردم رانیز باخودی- کشاندند، «آنها حرفی داشتند و تفکری در هنری .

[View all reviews](#)

درجه دوم!!

بهره دارد. ظرف پنج سال اجر ۱ میلیون و ۹۰ هزار ریال است. این طرح با شرایط دوران طاغوت که درجهت ویرانی فرجه بیشتر روستاهای کشاورزی و دامداران پیش هیرفت خدمات بهداشتی را حتماً بطور نسبی به روستایان ارائه می‌نمود.

ولی جای تعجب است که اکنون وزارت بهداشت از انتقال اسلامی همان طرح شبکه را به عنوان شبکه تدرستی ملی مطرح می‌کند و صریحاً در طرح اعلام می‌کند که حداقل تدرستی ظرف ده سال به مردم داده می‌شود و این حداقل را با کمی بیش از امکانات برنامه ششم عمرانی می‌خواهد عملی نمایند به معنی دیگر برنامه پنج ساله هم‌زمانی را به عنوان طبله ملی می‌خواهند در ده سال اجر ۱ کنند.

اما به روستایان چه میرسد روستائی
باید در صورت بیماری به بهورز هراجعه
کند (بهورز فردی است در روستا با
علوماتی نز حدود شصت ابتدائی و یانه
متوجهه که یکمیال و نیم تا دو سال آموزش
نظری و عملی در زمینه های بپداشت و
درمان اولیه هی بیند) و بهورز در صورتیکه
صلاح دانست روستائی بیدار را به مرکز
بپداری و بهزیستی معرفی هیکنند و پزشک
عمومی بیمار را معالجه و یا به بیمارستان
معرفی کند. طبق این طرح روستائی مجبور
است این هر احد را طی کند و نهی تواند
مسئلها به شجکه شهری هراجعه کند. در
طرح صریحاً اعلام شده که ۸۰ درصد از
مراجهات درهانی بپداشتی روستایان را

خدا عاقبتمان را به خیر کند!

نیستیم گره از کار کسی بگشاییم سهل است سعی می‌کنیم تا آنجا که ممکن است با دیگران بقصدیت بپردازیم و جلوی پای آنان سنتگ بیندازیم. آنها را نادان و ریاکار و بدنباله می‌دانیم و حاضر هم نیستیم به حرفهمای آنان گوش فرا دهیم و این بدینختی بدانجا گشیده که حرفهمای رشبری را بنفع خود قلب می‌کنیم و دستورات او را بمیل خود تعبیر و تفسیر می‌نماییم. خوب انسانی ما دارد کم کم به طرز وحشتناکی تنزل پیدا می‌کند. وقتی صحبت از آزادی انتخابات می‌شود باین می‌اندیشیم که آزادیم هر چه دلمان خواست در انتخابات انجام دهیم

انقلاب کردیم به این امید که خودمان را از گرداپ هولناکی که داشت ما را و همه ارزش‌های ما را می‌بلعید نجات بخشیم - انقلاب موفق شد ولی نجات ... ؟

ارزش‌های نهادی جامعه ما قبل از اینکه دچار طاعون‌زدگی سیاسی و اقتصادی شود ارزش‌های بدی نبودند. اگر تعارفات و تملقات را کنار می‌گذاشتیم ارتباط کنسی کروهای و افراد با یکدیگر در سطحی انسانی و مردمی قرار داشت. چیزی داشتیم در طبق اخلاص بود. رسم هروات داشتیم در طبق اخلاق بود. رسم هروات و مردانگی منسخ نشده بود و مردم با یکدیگر اگر دوست صمیمه نبودند دشمن هم نبودند. اگر نیازمندی بما روی می‌آورد بدون خودنمایی و هتك حیثیت او که کش می‌گردیم و بقیمت آبروی او برای خود اعتبار نمی‌خریدیم. اگر کسی دچار دردی یا گرفتاری می‌شد از خود سایه هی‌گذاشتیم و بی‌آنکه برسر هر کوی و بازار سازو نقاره و کوس و دهل خودمان را بزنیم بی سروصدای بیاری او می‌رفتیم. از شادی دیگران صمیمانه شادمان می‌شدیم و دد غم و اندوه آنان با صداقت اشک می‌ریختیم. وقتی کسی می‌آمد برای ملت کاری بکند او را یاری می‌دادیم و تا موقعیکه دستهای مرموزی موذیانه جهت حرکت ما را تغیر نمی‌داد، با خلوص نیت او را پشتیبانی می‌گردیم. برای صداقت و پاکی ارزشی قائل بودیم و علم و تجربه را ارج می‌با... بی‌ریا مسلمان بودیم و بی‌تقلب انسان ارتباطمان با مبداء آفرینش یک ارتباط روحانی و یک پیوند صادقانه بین خودمان و خدای خودمان بود. از اینکه بخواهیم سر خدا را شیره بهمالیم قرس داشتیم نه ترس از آتش جهنم بلکه ترس از بد بودن- متقلاعه بودن- متفلب بودن- معنویت برایان مفهومی واقعی داشت و ح--- ر بودیم بخاطر پول و مقام و قدرت باید از اعتقداد تظاهر کنیم و دینمان را واسطه ترار دعیم. بملتان و بملیتمان هم افتخار می‌گردیم و از ایرانی یا مسلمان بودن فقط یک را انتخاب نمی‌کردیم. حتی این

خود خواهی؛ ارد دمار از روزگارمان

در می آورد

را بخشونت و تعدی و زورگوئی به قباحت
و رذالت اخلاقی حکم نمی‌کند. بهیج عنوار
خودخواهی و گنده‌دعاگی را جایز نمی‌شمرد
سهیل است آنرا برخلاف دستورات خود
نمی‌داند.

امر بمعروف را با چماق و مشت و لک
همراه می‌کنیم و نهی از منکر را با کار
و دشنه و تهمت و افتراء و اجرا می‌نمایدم
فبشر عبادالذین یستمعون القول... را ای
می‌پنداریم که فقط باید بگفته‌های هاگوش
فرآ داده شود و يتبعون احسنه آنرا برا
موقعی تگیرمیداریم که دیگر کسی نباشد
که در مقابل ما حریق داشته باشد.
با زمان طاغوت چه فرقی گردد؟ ای
خداعاقیبهان را بخیر کند.

روستائی انسان در جه دوم !!

بود ظرف پنجسال اجرا گردد و ۹۰ درصد از رستاییان شامل شود بایدیمی است این طرح با شرایط دوران طاغوت که درجهت ویرانی عرچه بیشتر رستاهات و کشاورزی و دامداران پیش میرفت خدمات بهداشتی را احتمالاً بطور نسبی به رستایان ارائه می نمود.

ولی جای تعجب است که اکنون وزارت بهداشتی بعد از انقلاب اسلامی همان طرح شبکه را بعنوان شبکه تندرسی ملی مطرح می کند و صریحاً در طرح اعلام می کند که حداقل تندرسی ظرف ده سال به مردم داده می شود و این حداقل را با کمی بیش از امکانات برنامه ششم عمرانی می خواهد عملی نماید بمعنی دیگر برنامه پنجساله ششم: هر آنی را بعنوان طبله ملی می خواهد در ده سال اجرا کنند.

ملغی میگردد و دو بخش بوجود خواهد آمد یکی درمان دولتی و مجانی که قبل از داشتیم و کم و گفتش بر هدیگان معلوم است و دیگری بخش خصوصی که ناگزیر پس از الغای حقوق بیمه شدگان گروهی که طالب درمان دولتی نمی باشد باین بخش اجبارا روی میاورند و در حقیقت زمینه اصلی طرح تقویت پزشکی خصوصی است.

با وجودیکه دد طرح گرای ازاویت به طبقه کم درآمد شهری و رستایان سخن گفته شده ولی هیچ برنامه و اقدام ملی حتی پس از یک دوره دهساله از اجرای طرح در اینهور به نظر نمیرسد. صرف نظر از جنبه های تبلیغاتی و سخنان باب روز برخورد طرح با مسائل پزشکی درمانی رستایان بر مبنای قبول اصل عقبه اند رستاهات در درازه مدت و تقسیم بندی چه عیت

اما به روستایان چه میرسد روستائی
باید در صورت بیماری به بهورز هراجعه
کند (بهورز فردی است در روستا با
علوماتی ند حنود شش ابتدائی و یانه
متوجهه که یکسال و نیم تا دو سال آموزش
نظری و عملی در زمینه های بهداشت و
درمان اولیه هی بیند) و بهورز در صورتیکه
صلاح دانست روستائی بیدار را به مرکز
بهداشتی و بهزیستی معرفی هیکنده و پزشک
عهومی بیمار را معالجه و یا به بیمارستان
معرفی کند. طبق این طرح روستائی مجبور
است این هر احل را طی کند و نهی تواند
مسئلها به شبکه شهری هراجعه کند. در
طرح صریحاً اعلام شده که ۸۰ درصد از
مراجعات درهانی بهداشتی روستایان را

در این طرح جامعه به دو قسمت عقب‌مانده و عقب‌مانده تر تقسیم شده است.

عیناً انگلیسی است و بعلت نامتجانس بودن با واقعیات زندگی ایرانی اعم از از اینکه بیمار نه تنبا مشکل را رفع نمی‌کند دلکه تئتمت پیشتری را اختهالا همراه می‌اورد این نوع برنامه‌ها نیز در نیمه راه متوقف می‌ماند طرح پیشنهاد وزارت بهداشت اصولاً بدون مطالعه کافی بصورت کپیه و یا ترجمه روش تدرستی انگلیس ارائه شده و اصولاً چون بنفع مردم تمام نمی‌شود نهی- توان همیشراش نامید و در حقیقت دولتی کردن بخشی از تاسیسات دولتی و بیمه و خیریه فعلی زیر نظر وزارت بهداشت است. در واقع طبق این طرح حقوق بیمه شدگان شهرای کشاورزی و صنعتی مورد نظر گیرد. با این نیت که ده همواره باید این طبق زندگی بدی را تحمل نماید فکر بیت پزشک روستائی پذیرفته می‌شود اینکه شهری و روستائی از نظر درمانی دست متفاوت باشند و پزشکی که روستائی معاینه می‌کند در حد روستا پزشک قابل حل است این قبیل ایده‌ها (عنوان یک حل دائم) از طرف ارگانیابی جهانی تحت اذ شرق و غرب بهمنظور راه حل مشکل صیه می‌شود در حالیکه در سطح کشورهای تعمادگر این راه حلها هرگز عملی است و آنها بخوبی می‌دانند که در شرایط

